

Ivar Nørgaard (S) karakteriserede regeringens økonomiske politik som fejlslagen. For at opnå balance på obligationsmarkedet og balance på valutamarkedet ville man bruge arbejdsløshed, nedsat produktion og nedsat boligbyggeri som midler i den økonomiske politik. Det kunne ikke benægtes, at den internationale valutakrise var hovedårsagen til de pengepolitiske problemer, men regeringens fejlagtige økonomiske politik havde bidraget til at gøre problemerne større. Ophævelsen af obligationsrationeringen var således en fatal fejltagelse, som, fordi man samtidig krampagtigt havde villet fastholde obligationskurserne, havde nødvendiggjort Nationalbankens fantastisk store opkøb af obligationer. Det viste sig da også umuligt at fortsætte en sådan politik, men den havde haft store skadevirkninger. Pengene, som Nationalbanken havde benyttet til opkøbene, var bl. a. blevet brugt til spekulation i den tyske mark og til spekulation i jord og ejendomme. Det var også en fejl, at regeringen for sent havde optaget de udenlandske statslån, der skulle sikre valutakassen. Regeringen havde for sent gennemført diskontoforhøjelsen, og da man gennemførte den i første omgang, var den ikke kraftig nok. Ivar Nørgaard foreslog regeringen at genindføre obligationsrationeringen i en forbedret form, der i mindre grad havde de ulemper, som den tidligere rationering havde haft. Den blanding af rationering og frivillig ordning, som regeringen nu havde fået Nationalbanken til at gennemføre, ville gå ud over kommunerne og det sociale byggeri. Han hilste med glæde, at regeringen havde besluttet at nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg til at tage sig af de mere dybtgående ændringer i realkreditvæsenet, men indtil sådanne ændringer blev gennemført, måtte der gennemføres en differentieret og smidig rationering, der kunne tilgodese den produktion, som ud fra et samfundsmæssigt synspunkt var nødvendig. Man havde fra regeringen sagt, at opsparingen var for lille. Heroverfor havde socialdemokratiet foreslået at udbygge det sociale pensionsvæsen gennem udvidede fondsdannelser. Det ville være en konstruktiv løsning på problemet. Alle de ordninger, regeringen havde foreslået, gjorde indkomst- og formuefordelingen mere skæv og var derfor asociale. Med hensyn til personaleloftet måtte der differentieres i højere grad, og fordelingen mellem højtlønnedes og mindre højtlønnedes placering i arbejdet måtte indgå i overvejelserne. Nedskæringen i anlægsudgifterne var ikke nogen egentlig besparelse, men en udsættelse, men også her måtte der differentieres, så at nedskæringerne f. eks. ikke ramte det sociale område så hårdt.

Egon Jensen (S) gjorde gældende, at det gennem måneder havde været regeringens hensigt at gennemføre en finanspolitisk stramning, og nu havde man fundet et påskud. Der var imidlertid ingen forbindelse mellem valutakrisen og de foreslåede afgiftsforhøjelser. Han undrede sig over, at man havde foreslået afgiftsforhøjelser, som i særlig grad ville virke omkostningsfordyrende ikke bare for erhvervs-